

ΖΙΖΑΝΙΟΝ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ, ΣΑΤΥΡΙΚΗ ΠΕΡΦΕΤΑ,
 ΠΟΥ ΠΑΝΤΟΤΕ ΘΑ ΓΡΑΦΕΤΑΙ ΜΕ ΣΤΙΧΟΥΣ ΤΟΥ ΜΟΛΦΕΤΑ.

Έτος πρώτον σημειώνων
 στ' Ἀργουσιόλι ἐξω θρόνον.

Χίλια δακτύλια κι' έννενηντα τρία
 τοῦ χουστοῦ μερίστη φαίνεται λατρία.

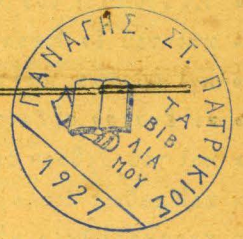
Διε τοῦ μηνός « Ζιζάνιον » πρὸς τὸ παρὸν θὰ βγάνω
 σοῦκις μένων ἄεργος δὲν ἔχω τί τὰ κάνω.
 ἂν ὅμως ὑποστηρίξιν μοῦ δώστε πατριῶται
 τετράκις σὰς ἐκδοχῶμαι τὰ τὸ ἐκδίδω ἴσως,
 πλὴν ἐπειδὴ στεροῦμεθα χρημάτων κατ' αὐτὸς
 ἀνάγκη πᾶσα γάρχομε κι' ἡμεῖς συνδρομητάς.

Ὅστις δὲ τέσσαρας δραχμὲς προκαταβάλλει μόνον
 συνδρομητὴς μας γίνεται ἔσθως γὰρ ἕνα χρόνον
 κι' ἂν εἶναι σ' τὴν ἀλλοδαπὴν πρέπει τὰ στείλλῃ ἔξῃ
 γὰρ τὰ μπόρεια ὁ Μαρῆς στὰ ἔξοδα ν' ἀρθέξῃ,
 νὶ συνδρομαὶ θὰ δίδονται ἀμέσως πρὸς ἐμένα
 τὰ φύλλα δὲ ὡς πάντοτε δέκα λεπτὰ τὸ ἕνα.

Ἐνάτη Ματίου
 γιορτὴ Παναγίας

Πρόμεια δεκάξην
 τὸ καὶ θ' ἀράξῃ.

Ὁ Τριχοῦπης παρεδῶθη
 καὶ τὸ πᾶν ἀνεστατώθη.

Περπατώντας ἕνα βράδυ μὲ πέντ' ἔξι νέους φίλους,
 συνητησαμεν ἀνθρώπους συζητούντες καθ' ὁμίλους,
 καὶ στὴ μέση μεθυσμένος ὁ Σουσάνης ὁ ἀλούπης
 διεκρίνετο φωνάζων ἀποβίωσ ὁ Τριχοῦπης.

Παρητήθη καὶ καθένας πῶς ἐσώθημεν νομίζει
 ἄλλ' ἐγὼ σὰς βεβαιῶνω πῶς φουρτοῦνα μᾶς μυρίζει,
 καὶ μὲ δλας τὰς ἐλπίδας Σωτηρόπουλου καὶ Ράλλη,
 ὄφ' ἡμέρας εἰς ἡμέραν θάρτη πείνα πρὸς μεγάλην.

Περιέργως, τί συμβαίνει ἐρωτήσαμεν τὰ πλήθη
 καὶ μᾶς εἶπον, ἐπὶ τέλους ὁ Τριχοῦπης παρητήθη,
 καταφθάσας δὲ μᾶς λέγει Παπποδάτος ὁ Γιαννάκης,
 πῶς μὲ μίας προσεκληθῆ ὑπουργός κι' ὁ Βαλσαμάκης.

Παρητήθη καὶ πηδῶσιν οἱ Σουσάνης καὶ Μαρῆς,
 παρητήθη καὶ χορεύει ἡ ἀντίθετος μερίς,
 ἀλλὰ μ' ὄλα ταῦτα, πάντα εἶν' ἡ λίρες σηκωμένες
 κι' ὡς κι' ἡ ἀγριοκουκουτσοὺς ὑπερμέτρως ὑψωμένες.

Παρατρέχουν συζητούντες οἱ Θεόφραστος καὶ ἄλλοι,
 καὶ ἀκοῦμε νὰ σημαίη τὴν καμπάνα τὴ μεγάλην,
 κι' ὄλοι σπῆτικους προσφθάνουν γιὰ νὰ δώσουν μιὰ ματιὰ
 ἐπειδὴ νομίζουν ὅτι, κάπου θάπιασε φωτιά.

Παρητήθη πρὶν μᾶς ἔλθῃ καὶ ἡ φυλὴ ἀστυνομία,
 ποῦ ὁ Πάτατσος δικαίως ἐφοβεῖτο γιὰ τὴ θέσι,
 παρητήθη κι' ἐπληρώθη ἡ σφοδρὰ ἐπιθυμία
 τοῦ μεγάλου μας ἐμπόρου Κωσταντάκη Μηλιζαρέση.

Τὸ συμβᾶν, καὶ ὁ Τσιμάρης ἐξετάσας κατὰ βάθος,
 ἀπερήνατο βεβαίως χωρὶς φόβον χωρὶς πάθος,
 « Γιὰ ν' ἀφήσῃ ὁ Τριχοῦπης τὰ λουριὰ ἀπὸ τὸ χέρι
 καὶ θὰ ἴδῃ θὰ συμβαίη ποῦ κανένας δὲν τὸ ξέρει. »

Παρητήθη καὶ κανένας δὲν γνωρίζει τὴν αἰτία,
 παρητήθη, καὶ ἀργίζει τοῦ Λονδοῦ ἡ ευγλωττία,
 ὁ ὅποιος θὰ δεῖσῃ τῆς Πυλλάσου τὰ ἐδάφη
 μ' ὄσα εἶπε, μ' ὄσα λέει, μ' ὄσα ἔγραψε καὶ γράφει.

Στὸ Ληξοῦρι μιὰ σκηνή.
καὶ ἀστεῖα καὶ δεινὴ.

Ὁ Σαββάκης ὁ Λοβέρδος ποῦ καθέννας τὸν γνωρίζει,
ἀπὸ κείνο τὸ τσιμποῦκι τὸ φαμόζο ποῦ καπνίζει,
αὐτὸς οὗτος νὰ τοῦ γράψω μοῦ ἐζήτησε γιὰ χάρι,
πῶς βαναύτως ὑπὸ νέου συμπολίτου του ἐδάρη,
μὲς τὸν δρόμον ποῦ ξανοίγει τὴν Πηγὴ τὴν Ζωοδόχο,
καὶ μεθ' οὗ κρισολογεῖται διὰ ἕναν καπνοδόχο,
προχωρῶν δὲ ὁ Σαββάκης κτυπημένος, στὸ μαρκάτο
ἔβαλ' ὄλο τὸ Ληξοῦρι, ῥητορεῦων ἄνω κάτω,
Ὁ δὲ φίλος ἀστυνόμος τὸν Σαββάκη ἀνακρίνων
καίτοι πρόσφατον τὸ τραῦμα τοῦ μετώπου διακρίνων
Ὅα ἠθέλησε βεβαίως τὸ κακὸ νὰ κογιονάρη
καὶ τοῦ λέγει « ἀληθεύει πῶς σ' ἐκτύπησεν αὐτὸς
ἢ ἐκούτρησες σιὸρ Σάββα σὲ κάνένα ἀγκωνάρι
καθὼς ἤτουνε πιασμένους, θυμωμένους καὶ σκυφτός ; »
Φαντασθῆτε τὸν Σαββάκη νὰ τοῦ πῆ ὁ ἀστυνόμος
πῶς ἐκούτρησε, μὲ δίχως ἀγκωνάρια νάχ' ὁ δρόμος!
Ὁργισμένος ἐσηκώθη καὶ στὸ σπῆτι του πηγέει
καὶ ποτὲ ἀπὸ τὸ νοῦ του, ὡς μοῦ εἶπε δὲν τοῦ βγένει
ἢ ἐρώτησις ἐκείνη τ' ἀστυνόμου τοῦ Τσετσέλη
ποῦ τοῦ ἔδωσε ἢ φύσις τὸ μυαλό μὲ τὸ βατσέλι!

Εὐχαριστήριον τοῦ Ξενοκράτη
ποῦ μιὰ βραχνάδα μοῦ τὸν ταραττει.

Ὁ φίλος Παξινοπούλος, αἰσθηματίας νέος
εὐχαριστεῖ ἀπὸ ψυχῆς μέσον ἐμοῦ γενναίως
τοὺς τὴν «Πειθῶ» συντρέξαντας ἀπὸ αὐτὸ τὸ μέρος
καὶ πάντας τοὺς καταδρομῆς αὐτῆς ἰδιαίτερος,
καθὼς δὲ πλεῖστοι ἐξ ὑμῶν πρὸ ἑβδομάδος εἶδον
θερμὰς συστάσεις δι' αὐτὴν ὑπὸ ἐφημερίδων
καὶ ὡς εὐρίσκει τὴν «Πειθῶ» ἢ κρίσις ἢ ἐμὴ
αὐτὸ τὸ φύλλον ἐγένει τοῦ τόπου μας τιμὴ.
Τοῖς δὲ αὐτῆς συνδρομηταῖς, ποιοῦμεν ἤδη δῆλον
ἂν ἔχουνε παράπονα πῶς δὲν λαμβάνουν φύλλον
ἢ ὅτι ἄλλο σχετικὸν νὰ ἐρωτήσουν θέλωσιν
εἰς τὸν αὐτῆς διευθυντὴν τὸ πρᾶγμα ἂς ἀγγέλωσιν,
τὸν φίλον Παξινοπούλον ὃν ἅπαντες φιλοῦσιν
καὶ πάντοτε τὴν πρόβον αὐτοῦ ἐπιθυμοῦσιν.

Πρὸς δὲ καὶ ὅσοι ἔλαβον τὰ φύλλα τὰ βγαλμένα
χωρὶς νὰ δώσουν πρὸς αὐτὸν καμίαν συνδρομὴν,
παρακαλοῦνται τὸν παρὰ νὰ δώσουν εἰς ἐμένα
ἢ νὰ μᾶς ἐπιστρέψωσι τὰ φύλλα μας. Ἀμήν.

Ἄγγελιαὶ καὶ εἰδήσεις
καὶ μικραὶ εἰδοποιήσεις.

Τὸ Καφρνεῖον Λούζη τὸ ἐν τῇ προκουμιά,
καφὲ κατασκευάζει καὶ παγωτὰ ὠραῖα,
καὶ ἅτινα συσταίνει ἐνθέρμως ὁ Σουσάνης
ἀφοῦ τὰ φαμπρικάρει ὁ Καρατζᾶς ὁ Γιάννης.
Ἐκεῖ λοιπὸν κυρίες συχνὰ νὰ σᾶς εὐρίσκω
στὸ φρέσκο καθισμένες μὲ παγωτὰ στὸ δίσκο
διότι τόσον εἶναι λαμπρὰ τὰ παγωτὰ του
ποῦ δὲν ἀρμόζει νὰ καμμία σας κατὰ του.

Ἀπὸ ψυχῆς εὐχαριστῶ τὸν κνρ Ἀλεξάνδρατο,
ποῦ εἰς τὸ Πόρτο ἔκαμε τὸν κόσμον ἄνω κάτω
κι' ἐνέγραψε συνδρομητὰς ἀπείρους στὸ « Ζιζάνιον »
διότι εἶναι ἄνθρωπος μὲ χαρακτηριστὰ σπάνιον,
καὶ πάντα πατριώτας του λαμπρῶς ὑποστηρίζει
κι' ὅσους ἐπαίνους κι' ἂν τοῦ πῶ βεβαίως τοῦς ἀξίζει.

Ἐκεῖνος ὁ Βυρνδῶρος μ' αὐτὸ τὸ μαγαζὶ
ἐτρέλλανε καὶ νέους καὶ γέροντας μαζί
διότι κάτι ψίθινα μᾶς ἔφερε καπέλα
ποῦ τὰ φορεῖς καὶ σῶρονται μὲ πρώτη πρόβα τρέλλα,
ὄλοι λοιπὸν νὰ πάρετε καπέλα χέρι χέρι
γιατὶ σχεδὸν ἐπέρασε κι' αὐτὸ τὸ καλοκαίρι.
Σᾶς τῶπα μιὰ, σᾶς τῶτα δυὸ, κορίτσια καὶ κυράδες
πῶς πρέπει στοῦ Λαυρέντιου ν' ἀφήνετε παράδες
γιατὶ πρὸ χρόνων προσπαθεῖ κ' αὐτὸς μὲ κάθε τρόπο
νὰ φέρνῃ κάθε νουβωτὲ, γιὰ χάρι σας στὸν τόπο.

Στοῦ Σολάτση Φρεδερείκου τὸ μικρὸν πιλοποιεῖον
καθὼς ξέρετε ὑπάρχει καὶ λαμπρὸν καπνοπωλεῖον
καὶ καπνὰ πωλοῦνται μέσα ποιότητων ἐξαιρέτων,
καὶ κυτῖα χρυσωμένα τῆς Κερκύρας τοιγαρέτων.

Ὅλα δὲ ὁ Φρεδερεῖκος τὰ φρατῖα του καπνὰ
τὰ πωλάει μιὰ πεντάρα ἀπὸ τὸ ἄλλο τὸ φθινα
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΜΗΤΡΟΥΡΙΟΥ